

Kjell Ola Dahl

De vrouw in plastic

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

1

Hij had behoefte aan frisse lucht, maar om de elektrische raampjes te openen moest hij eerst het contact aanzetten. Als hij de contactsleutel zou omdraaien, zouden automatisch de koplampen gaan branden en zou de hele operatie waarschijnlijk in de soep lopen.

Hij hief zijn arm op en hield zijn hand bij het autoraam. De wijzers van zijn horloge lichtten op. Het was nog maar twee uur. Hij liet zijn hoofd tegen het glas rusten en keek voor de joost-mag-weten-hoeveelste-keer naar het vrijstaande huis aan het einde van de straat. Er brandde licht achter de ramen. Er was geen activiteit te bespeuren.

De mobiele telefoon in zijn borstzak trilde. Hij kwam overeind en hoorde het schrapende geluid van hakken over het asfalt. In de rechterzijspiegel zag hij een vrouw. Ze droeg een kort jack en een strakke spijkerbroek. En een schoudertas. Haar schaduw werd kleiner toen ze de straatlantaarn passeerde. Ze was bezig met haar tas, hield hem voor haar borst en opende hem tijdens het lopen.

Met zijn ogen op de spiegel gericht liet hij zich op zijn stoel onderuit glijden. Hij probeerde zich zo klein mogelijk te maken.

Toen ze ter hoogte van zijn auto was bleef ze staan.

Hij gleed nog verder onderuit.

Ze pakte iets uit haar tas.

Hij drukte zijn hoofd zo ver mogelijk naar achteren zodat hij in de spiegel niet te zien was.

Ze boog voorover en keek in de zijspiegel. Ze streek met een lippenstift over haar lippen, perste ze op elkaar en bekeek het resultaat, stak haar pink uit en wreef wat kleur uit haar mondhoek. Toen ging ze weer rechtop staan.

De tijd verstreek ontzettend langzaam.

Ten slotte liep ze verder naar het huis aan het einde van de straat.

Voor het smeedijzeren hek bleef ze staan. Ze keek om zich heen. Er klonk een geluid van metaal op metaal toen ze het hek opende. De scharnieren knarsten toen ze het weer achter zich sloot. Langzaam liep de vrouw naar de voordeur, die werd geopend op het moment dat ze het trapje op liep.

Frank Frølich keek op zijn horloge. Nul twee nul acht.

Zodra de deur achter haar werd gesloten, klonk Rindals stem in zijn oortje.

‘Wat was dat?’

‘Vraag het niet aan mij.’

‘Heeft ze je gezien?’

‘Geen idee.’

‘Als ze je heeft gezien, weet hij dat we hier zijn.’

‘Dat heeft hij de hele tijd al geweten.’

Het werd stil. Frølich telde in zichzelf tot tien.

‘Het kan geen toeval zijn dat ze toevallig bij jouw auto bleef staan.’

‘Dat kan best toeval zijn. Ze keek in de spiegel, ze stiftte haar lippen.’

‘Weet je wie ze is?’

‘Ik heb alleen haar profiel gezien. Pony, rood haar, in de dertig.’

‘Blijf zitten. Je hoort van ons.’

Zijn oortje bleef stil. De nacht was weer rustig en de pijn in zijn lichaam keerde terug. Hij kon alleen proberen wat anders te gaan zitten.

*

Hij werd wakker van zijn trillende mobiel. Het was klaarlichte dag. Zijn horloge stond op tien voor zes. Hij had bijna vier uur geslapen.

Rindal was in een goed humeur. De stem in zijn oor zong *Vader Jakob*.

‘Sorry,’ gaapte Frølich. ‘Ik was in slaap gevallen.’

‘Dat hadden we in de gaten.’

‘Heb ik iets gemist?’

‘Geen moer, maar nu gebeurt er iets. Je kunt het weer goed maken.’

Linkerzijspiegel. Een taxi. De auto reed voorbij, helemaal tot aan de keerplaats. Daar maakte hij een U-bocht om vervolgens terug te rijden tot aan het laatste huis. Een witte Mercedes. De dieselmotor tikte. De voordeur ging open. De vrouw liep snel naar de taxi.

De stem in zijn oortje: *‘Ready, steady, go!’*

Frank Frølich wachtte met het starten van de auto tot de Mercedes was gepasseerd. De banden piepten toen hij de keerplaats op reed en dezelfde U-bocht als de taxi maakte. Toen hij langs het huis reed, wierp hij een blik naar rechts. Een bekend silhouet stond voor een raam en hield hem in de gaten. Het was Zahid.

Hij haalde de taxi in en bleef er een paar meter achter rijden. Zo vroeg in de ochtend was er weinig verkeer. Een enkele vrachtwagen, een paar taxi’s en wat bestelwagens.

Ze reden de E6 op, in de richting van het centrum. De taxi reed bijna 120.

De telefoon trilde weer. ‘Wat gebeurt er?’

Hij verstelde de microfoon een beetje toen de auto de Vålerengatunnel inreed.

‘Ik zit er vlak achter.’

‘Zoek uit wie ze is en waar ze woont. Het is niet nodig om je gedekt te houden, Zahid heeft je gezien.’

Frølich verbrak de verbinding. Tussen de beide tunnels sloeg de taxi af. Hij volgde hem. Toen de auto's naast elkaar door de haarspeldbocht reden, zag hij haar profiel. Een mooie vrouw. Ze kauwde kauwgum.

De auto sloeg nog een keer af, reed nu de helling op, weer een tunnel in, in de richting van Ryenberget en Simensbråten.

In de woonwijk minderde de taxi vaart, maar niet veel. Een actieve jogger schoot de weg over. Een meisje met vochtig haar na haar ochtenddouche liep op een draffe over de stoep.

Voor de verkeersdrempels remde de taxi af.

Toen de auto eindelijk aan de stoeprand stopte, zette Frølich het blauwe zwaailicht aan. De chauffeur bleef zitten en starde panisch in zijn achteruitkijkspiegel. Hij wist dat hij de snelheidslimiet had overschreden. Frølich liet hem in onwetendheid lijden terwijl de vrouw de rit afrekende. Toen ze het portier opende, stapte hij ook uit.

‘Wilt u met mij meekomen?’

Niet-begrijpend bleef ze naar hem staan kijken.

Ze was kleiner dan hij aanvankelijk had gedacht. Een ovaal gezicht, regelmatige trekken. Volle lippen, wenkbrauwen als twee liggende haakjes met een klein knikje, in de verhouding één staat tot twee. Haar kauwgum kauwende mond gaf haar gezicht een provocerende uitdrukking. Haar blik dwaalde van de civiele politieauto met het blauwe zwaailicht naar hem en weer terug naar de auto. Hij opende het achterportier.

De taxichauffeur was snel van begrip en nog voordat zij bij het portier was, was de taxi uit het zicht verdwenen. Haar jack had geen zakken en haar spijkerbroek zat zo strak dat ze gegarandeerd niets in haar broekzakken had.

Ze stapte in, blote voeten in haar schoenen. Slanke enkels.

Frølich stak uitnodigend zijn hand uit. Ze keek hem vragend aan. ‘Uw tas,’ zei hij.

Ze aarzelde eerst, alsof ze overwoog nog in discussie te gaan. Ze maakte een rustige indruk, niet noemenswaardig bevreesd. Ten slotte liet ze de tas van haar schouder glijden en overhandigde hem aan Frølich.

Hij ging achter het stuur zitten. Een geur van parfum vermengd met een zoete kauwgumlucht vulde de auto.

‘Wil je je alsjeblieft legitimeren?’ Haar stem klonk donker, een beetje hees.

Hij pakte zijn legitimatie die om zijn hals hing. ‘Frank Frølich, afdeling gewelds- en zedendelicten.’

Hij opende haar tas.

‘Wil je alsjeblieft het zwaailicht uitzetten?’

‘Wil je alsjeblieft je mond houden tot je iets wordt gevraagd?’ reageerde hij met een wedervraag.

‘Maar ik woon hier,’ ging ze voorzichtig verder.

Hij liet het licht aan. De blauwe lichtflitsen weerkaatsten op de muren.

Hij gooide de inhoud van de tas op de passagiersstoel. Een mascara en een lippenstift, een pakje sigaretten, Kent. Een gouden aansteker.

Hij pakte een portefeuille. Een gouden Eurocard en een zilveren Visa-card. Het bankpasje vertelde hem dat ze Veronika Undset heette. Geboren in 1973. Op de foto had ze een starende blik en permanent. Haar huidige kapsel stond haar beter, eigenzinnig en met een pony. Verder zaten er een klantenkaart en een lidmaatschapskaart voor een sportschool, twee briefjes van honderd en een briefje van tweehonderd kronen in de portefeuille. Geen rijbewijs.

‘Wat doe je, Veronika?’

‘Zoals je ziet, zit ik hier.’

Hij ontmoette haar blik in de achteruitkijkspiegel. Haar ogen waren groen. Ze knipoogde.

‘Ik bedoel voor je werk, wat is je beroep?’

‘Zelfstandig ondernemer.’

‘Wat verkoop je?’

‘Huishoudelijke hulp aan particulieren.’

‘s Nachts?’

Ze zuchtte en keek de andere kant op. ‘Overdag. Nu ben ik bij een oude vriend op bezoek geweest.’

Hij probeerde haar blik weer te vangen, zonder succes.

Onder een sleuteletui lagen twee bruine pillen, verpakt in cellofaan. ‘Wat zijn dit, Veronika?’

‘Voltaren, tegen spierpijn. Ik heb ze op recept gekregen. Een paar weken geleden verrekte ik een spier tijdens een danstraining.’

Recept. Dat had ze niet hoeven zeggen.

Het parfumflesje was oranje, Lancôme; het pakje kauwgum was pas geopend. Van het merk Extra. Het lag boven op een plat pakje reclamelucifers met de naam van een restaurant erop. Het laatste voorwerp was een pakje inlegkruisjes, ongeopend. Ze keken elkaar nog eens aan in de spiegel, en hij legde het pakje terug. ‘Sorry,’ zei ze en ze glimlachte plagend. Haar kruisbesachtige irissen speelden een groen spel onder de warrige pony.

Hij opende het pakje reclamelucifers; een aantal was gebruikt. Hij opende ook het pakje sigaretten. Ze had drie sigaretten gerookt. Als ze lucifers gebruikte, waarom had ze dan een aansteker in haar tas?

Het was een Zippo. Hij klikte hem open en probeerde het aansteekmechanisme. Er was zelfs geen vonkje te zien. Hij sloot de aansteker weer. Er zat helemaal geen benzine in.

Maar Veronika was gestopt met kauwen. Frølich wist dat hij warm was.

Hij woog de aansteker in zijn hand, opende hem. Hij trok de twee helften van elkaar en hield hem ondersteboven.

Het vilt dat het benzinetankje moest afdekken was weg. Net als het plukje

watten of het katoen dat onder het vilt zou moeten zitten. Er zat wel een propje vetvrij papier in.

Veronika slikte.

Hij nam de tijd. Draaide zich langzaam om. Het spel in de groene ogen was verdwenen. Ze leek in de war.

‘Wil je me vertellen wat je hebt verborgen in de aansteker?’

‘Ik heb geen idee.’ Ze keek de andere kant op, door het raampje naar buiten.

Hij drukte op de knop die de portieren afsloot; de sloten sloegen met een dof geluid dicht. Ze schrok en keek op: ‘Alsjeblieft,’ zuchtte ze. ‘Ik ben moe en ik wil nu naar huis, dat is niet mijn aansteker!’

‘Niet jouw aansteker?’ Hij trok zijn wenkbrauwen op.

Ze zweeg.

‘Van wie is die aansteker?’

Ze zuchtte mismoedig.

Hij herhaalde de vraag.

‘Zou je me geloven als ik het zou vertellen? Zou je het portier openen, me laten uitstappen en naar huis gaan, en zou je vervolgens naar de betreffende persoon gaan om dezelfde procedure te doorlopen als nu met mij?’ Ze schudde gelaten haar hoofd. ‘Je speelt een spel dat ik niet begrijp, maar ik kan daar toch niets aan veranderen.’

Hij peuterde het propje papier uit de aansteker en opende het voorzichtig. Het waren meerdere gebruiksdozen.

‘Waarom heb je dit gekocht, Veronika?’

Ze zweeg. Ze zat nog steeds met haar gezicht afgewend, haar blik op de weg gericht. Ze reageerde zelfs niet toen hij de contactsleutel omdraaide.

Het was al tien uur ’s ochtends toen Veronika Undset nog een keer uit de cel werd gehaald. Frølich stond naast Rindal naar het tv-scherf met beelden van de verhoorkamer te kijken. Ze was volkomen door de mangel gehaald en hoewel ze een blanco strafblad had, was ze toch grondig vernederd: er waren foto’s gemaakt, vingerafdrukken genomen, ze had haar schoenen uit moeten doen en ze had haar persoonlijke eigendommen afgegeven. Daarna had ze een paar uur op de vloer van de kale cel gezeten, was ze verhoord en weer terug naar de cel gebracht. Een hel voor iemand die de hele nacht op is geweest. Ze zat er zonder twijfel helemaal doorheen.

Frølich haalde diep adem en liep met grote passen naar de verhoorkamer. Hij ging naar binnen.

Ze zei niets, staarde met een wezenloze blik naar de muur.

‘Het is vijf over tien. Frank Frølich gaat verder met het verhoor van Veronika Undset,’ sprak hij in de microfoon.

Langzaam hief ze haar hoofd op en keek ze hem aan.

‘Je bent gearresteerd omdat je in het bezit was van meerdere gebruiksdoses cocaïne nadat je vanochtend om vijf voor zes de woning van Kadir Zahid verliet. Je bent geobserveerd toen je om acht minuten over twee bij het huis van Zahid aankwam. Heb je de drugs van Zahid gekocht?’

Ze schudde haar hoofd.

Hij trok zijn wenkbrauwen op.

Ze schraapte haar keel en zei: ‘Nee.’

‘Van wie heb je de cocaïne gekocht?’

Ze haalde diep adem en grijnsde bij de gedachte dat hij de vraag überhaupt had gesteld.

‘De getuige geeft geen antwoord op de vraag. Je hebt om vijf voor zes Zahids woning verlaten..’

‘Ik heb nog nooit van iemand drugs gekocht,’ onderbrak ze hem geërgerd. ‘Die aansteker is niet van mij. Ik heb geen idee hoe hij in mijn tas is terechtgekomen, en dat heb ik al een aantal keren gezegd.’

‘Geloof je dat verhaal eigenlijk zelf wel?’

‘Waarom val je mij hiermee lastig? Ik heb al meer dan een etmaal niet geslapen. Ik ben moe. Als het verboden is om een lijntje cocaïne in je tas te hebben, moet je me een boete geven. Dan krijg je nu gelijk je geld, als je me maar laat gaan. Waar jij mee bezig bent, is buiten alle proporties.’

‘Wat moest je vannacht bij Zahid?’

Ze kneep haar mond weer dicht en maakte een ongeduldige beweging met haar bovenlichaam. Een lok haar liet los en vormde een markante lijn over haar voorhoofd. Haar schoonheid had iets provocerends.

‘De getuige geeft geen antwoord op de vraag. Veronika Undset, wil je geen verklaring afleggen over je bezoek aan Zahid?’

‘We hebben wat gepraat.’

‘Wie waren er in het huis?’

‘Alleen Zahid en ik.’

‘Hoe lang ken je Kadir Zahid al?’

‘Al jaren, we gingen naar dezelfde school.’

‘Kadir Zahid heeft over het algemeen een paar lijfwachten bij zich, waren die niet aanwezig?’

Ze schudde haar hoofd.

Vragend keek hij haar aan.

Ze zei: ‘Nee, we waren alleen.’

‘Waarom was hij alleen, zonder lijfwachten?’

‘Dat kun je beter aan hem vragen. Ik heb geen idee.’

‘Maar je hebt het je vast afgevraagd?’

‘Nee, dat heb ik niet, toen niet en nu niet. We hebben met elkaar gepraat.’

‘Waarover?’

‘Dat is privé.’

‘Privé? Je beseft dat je door de politie wordt verhoord?’

‘We hadden een vertrouwelijk gesprek, en ik vertel niets over de inhoud, hoeveel druk je ook uitoefent.’

‘Je bent ’s nachts om twee uur naar hem toe gegaan om te praten?’

‘Dat heb ik toch net gezegd.’

‘Ben je met Zahid naar bed geweest?’

Haar volle lippen vertrokken in een schampere glimlach.

‘Wil je antwoord geven op mijn vraag?’

‘Met wie ik wel of niet naar bed ga, is mijn eigen zaak.’

‘Kan Zahid de aansteker zonder jouw medeweten in je tas hebben gestopt?’

Ze bleef hem aankijken zonder een woord te zeggen.

‘Wil je alsjeblieft antwoord geven?’

‘Het antwoord is nee. Kadir is een fanatiek geheelonthouder. Hij drinkt zelfs geen bier.’

‘Was je van plan de drugs aan anderen te verkopen?’

Ze maakte een geïrriteerde beweging. ‘Nee. Kun je niet gewoon zeggen wat je nu eigenlijk wilt? Waarom zitten we hier?’

‘Je was in het bezit van vijf gram cocaïne. Dat is strafbaar.’

‘Je zou je tijd verstandiger moeten gebruiken. Kijk eens op de eerste de beste nieuwspagina op internet, dan zul je ontdekken waar de politie op dit moment zou moeten zijn.’

Ze veranderde van houding en sloeg haar ene been over het andere. ‘Zijn we klaar met deze zaak als ik beken dat ik drugs in mijn bezit had?’

Hij voelde de zaak uit zijn vingers glippen. Ze keken elkaar aan, en hij begreep dat zij het begreep. Ze grijnsde. Haar stijl beviel hem wel.

De deur ging open. Emil Yttergjerde stak zijn hoofd om de hoek van de deur.

Frølich zei: ‘Het is veertien minuten over tien en Frølich verlaat de verhoorkamer.’

Hij liep naar buiten.

‘Het klopt wat ze zegt,’ zei Yttergjerde. ‘Ze heeft een bedrijf dat Undset AS heet. Iets met schoonmaakwerk. De eigenaar heet Veronika Undset. De firma is geregistreerd in Brønnøysund. De boekhouding is in orde, geen problemen met de belasting. Er zijn geen gekke dingen aan de hand.’

‘Wat doet ze dan verdomme midden in de nacht bij Kadir Zahid?’

Rindal kwam de tv-kamer uit.

Frølich zuchtte diep en zei hardop wat ze allemaal dachten: ‘Ik zie hier het nut niet langer van in. Ze weet dat we haar elk moment vrij kunnen laten. Ze zit het gewoon uit.’

Alle drie keken ze elkaar aan. Toen vroeg Yttergjerde: ‘Dus wat doen we nu?’

Rindal spreidde vrolijk zijn armen. ‘We laten haar gaan.’

Frank Frølich bleef even in de gang staan en gaapte. Hij had spierpijn en was door en door stijf na een hele nacht in de auto te hebben doorgebracht. Hij schrok toen hij Lena Stigersand zag. Haar linkeroog was helemaal dik en gezwollen.

‘Een nieuwe vermissing,’ zei ze en ze reikte hem een aangifte aan. Hij bladerde snel door de papieren. ‘En wat is er met jou aan de hand?’ vroeg hij. ‘Ben je van je fiets gevallen of heb je gewoon een nieuwe minnaar?’

‘Er is een meisje verdwenen,’ ging ze onverstoorbaar verder, ‘of beter gezegd, een jonge vrouw, uit Uganda, van de Makerere Universiteit in Kampala. Ze heet Rosalind M’Taya. Dat schrijf je met m en t achter elkaar, net als bij de Mount Everest. Student aan de Universiteit van Oslo, internationale zomercursus. Pienter meisje dus. Het is best moeilijk om daar een plaats te krijgen. Ze heeft woensdag een kamer betrokken in de studentenflat en is daar twee nachten geweest. Maar toen haar kamergenote gisteren kwam, een meisje uit Pakistan, of eigenlijk ook een jonge vrouw, was ze er niet, en niemand heeft haar daarna nog gezien.’

Frølich keek haar sprakeloos aan. ‘Lena...’ zei hij.

‘Het punt is dat ze zonder bericht niet verschenen is bij een heleboel colleges en lezingen. Ik heb uitgezocht dat ze dinsdagochtend met een vlucht vanuit Londen is aangekomen. Die vlucht sloot aan op de vlucht uit Kampala.’

‘Wat zie je eruit. Wat is er met je oog gebeurd?’

‘Mijn oog?’ zei Lena op dezelfde directe toon. ‘Er is niets met mijn ogen aan de hand. Misschien moet jij je ogen eens laten testen? Je hebt er de leeftijd voor.’

Frølich liep verder naar zijn eigen deur. Daar kwam hij Emil Yttergjerde tegen. Frank knikte naar Lena’s rechte rug. ‘Heb je dat blauwe oog gezien?’

Emil knikte.

‘Ze wil er niet over praten.’

Emil grijnsde. ‘Misschien wat te veel *spanking* gehad?’

Frølich keek twijfelend. ‘Lena?’

‘Heb je het nog niet gehoord? Afgelopen vrijdag. Ståle Sender en Lena gingen eind van de middag een pilsje drinken. Samen. Echt waar, volgens het roddelcircuit.’

‘Lena en Ståle?’ Frølich kon het bijna niet geloven.

‘Ståle met zijn stalen armen en benen, weet je, goed op temperatuur gebracht met *Blue Velvet*, met of zonder lachgas.’ Emil grijnsde weer en liep verder.

Frølich liep zijn eigen kamer in. Lena en Ståle Sender? Ståle, die al zo vaak was overgeplaatst. Nu werkte hij bij de paspoortcontrole op de luchthaven Gardermoen, als hij tenminste niet bezig was asielzoekers te achtervolgen.

Een ongelijk stel: Lena was enig kind, afkomstig uit de rijkeluisbuurten in Bærum. Tijdens een etentje zou ze rustig een fles wijn terug kunnen sturen als die niet op de goede temperatuur was. Lena had het over ‘leuk’ in plaats van ‘cool’, en was ‘vermoeid’ als een ander ‘bekaf’ was. Ståle was een arbeidersjongen uit Furuset met drie interesses: auto’s, horloges en cognac, in die volgorde. In zijn portefeuille had hij een foto van zijn Ford Mustang uit de jaren zeventig die hij elke herfst in de winterstalling zette. Twee keer was er door de Speciale Eenheid een onderzoek gedaan naar Ståle in verband met geweldsmisbruik, en dat nog afgezien van de keren dat dergelijk misbruik was verzwegen of gewoon vergeten.

Frank Frølich keek naar de aangifte. Er zat een stapel fotokopieën bij. De aanvraagformulieren van de verdwenen vrouw voor een plaats aan de ISS, de internationale zomercursus van de Universiteit van Oslo. Rosalind M’Taya studeerde exacte vakken aan de Makerere Universiteit, en – voor zover hij kon zien – met imponerende cijfers. Lovende beoordelingen van twee verschillende professoren. *Letters of invitation* van de Universiteit van Oslo. Ze was uitgenodigd voor een verblijf van zes weken in een internationaal gezelschap met uitstekend gekwalificeerde sprekers. De foto verraadde dat Rosalind M’Taya een meer dan gemiddeld mooie vrouw was. Haar haar was in een artistiek afrokapsel opgestoken; haar schedel bedekt met strak ingevlochten strengen, die eindigden in een volumineuze haarbos. Haar blik op de foto had iets van een ree. Volmaakte lippen, wimpers die omhoog krulden.

Een paar dagen in Noorwegen en dan spoorloos verdwenen? Dit was pertinent geen vrouwenhandel. Rosalind was een serieuze studente, ze was niet het land binnengesmokkeld door lugubere Oost-Europeanen opdat mannen in een appartement aan de Bygdøy allé hun lusten op haar konden botvieren.

Ze landt op Gardermoen. Ze gaat door de paspoortcontrole en de douane. Dan neemt ze de trein of de bus naar Oslo; zeker geen taxi. Ze heeft van de universiteit vast een routebeschrijving ontvangen. De trein is het gemakkelijkst. Dan kan ze op het station Nationaltheatret direct overstappen op de metro naar Blindern. Een mooi meisje, waarschijnlijk arm, met dit verblijf in het buitenland is ze zonder meer in de prijzen gevallen. Ze is onzeker, waarschijnlijk voor het eerst op een buitenlandse reis. Flink, beslist ook voorzichtig, nauwgezet. Wat voor mensen zou ze vertrouwen? Andere Afrikanen? Medestudenten?

Rosalind M'Taya verdween twee dagen nadat ze haar intrek had genomen in de studentenflat.

In Oslo wonen talloze Noren die via Norad of de VN in Oost-Afrika hebben gewerkt. Misschien had Rosalind van huis een adres meegekregen, misschien had ze iemand bezocht? Misschien was ze nog steeds bij die mensen op bezoek. Misschien liet op dit moment een voormalige missionaris haar Oslo en omgeving zien, de Vikingschepen of het park met de beelden van Gustav Vigeland. Misschien was dit soort speculaties gewoon verspilde tijd.

Lena samen met Ståle Sender!

Was dat mogelijk? Een kakmeisje uit Bærum in bed met *the missing link*, een primitieve, racistische straatjongen die al een erectie krijgt bij een gewapende actie.

Frølich stond op. Het was een lange nacht geweest. Hij kon maar beter naar huis gaan.

Anderhalf uur later stond hij in de studentenflat van Rosalind M'Taya. Haar Pakistaanse kamergenote reikte hem tot halverwege zijn borst. De vlecht in haar haar was pure handwerkkunst, dik, lang en zwart, als een klimtouw in een sporthal. Als ze glimlachte, ontblootte ze haar lange, onregelmatige tanden. Ze vertelde dat ze Rosalind nooit had ontmoet, maar dat de spullen in de koffer van haar waren.

Frølich opende de koffer en vond de bevestiging van zijn vermoedens over Rosalinds achtergrond. Ze was arm. De meeste kledingstukken leken zelfgemaakt. Helemaal onder in de koffer lagen enkele *kanga's* en gebatikte stoffen. De sieraden waren typisch Afrikaans, groot en kleurrijk.

De Pakistaanse vrouw bewoog onrustig. 'Het is in orde,' zei hij. 'Ik red me wel.'

Ze verliet de kamer.

Hij legde de inhoud van de koffer op het bed. Twee dingen vielen hem op. Een portefeuille met geld en een goed gevulde toilettas. Ze was verdwenen zonder toiletartikelen mee te nemen, en zonder haar geld goed op te bergen. De koffer had helemaal vol gezeten. Waarschijnlijk had ze geen schone kleren meegenomen. De kans dat Rosalind uit vrije wil was verdwenen, was veel kleiner geworden.

Hij ging bij het raam staan en keek naar de voetpaden en gazons tussen de grote bomen in het park. Hij ontdekte een groep studenten van verschillende nationaliteiten. Een grotere groep zat in een kring op het grasveld. Speelkwartier.

Plotseling liep er een koude rilling over zijn rug, hij draaide zich om en keek de kamer in. Het was net alsof iemand zijn schouder had aangeraakt. Hij hoorde een luid, jankend geluid. Het volgende moment was het geluid weer weg, maar het vulde daarna opnieuw de kamer: in de keuken waren

mensen eten aan het koken. In de verte, achter een muur, riep een man iets en er klonk een suizend geluid uit de leidingen.

Hij schudde het gevoel van zich af.

Buiten bleef hij naar de mooie tuinen staan kijken. Toen hij zelf studeerde, was iedereen ervan overtuigd dat de bewoners van de studentenflats de plek op oneerlijke wijze hadden gekregen. Mensen die op slechts een steenworp afstand van het universiteitscomplex woonden, in een huis dat veel weg had van een herenboerderij, hadden extreem veel geluk gehad.

Het probleem is, dacht hij, dat Rosalind M'Taya willekeurig wie heeft kunnen ontmoeten nadat ze vrijdag de studentenflat verliet. Misschien had ze de metro naar het centrum genomen. Het meest waarschijnlijk was dat ze het gezelschap had gezocht van mensen die ze al een beetje kende – medestudenten. Dus moesten ze met een foto rondgaan en navraag doen in de winkels en cafés...

Daar had hij nu geen zin in. Hij moest naar huis om te slapen.